

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: FORSVAR

Citation: Aarestrup, Emil: "FORSVAR", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 78. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare03val-shoot-workid62021/facsimile.pdf>
(tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

FORSVAR.

Vil man en Skjald bebreide,
At Elskovs søde Magt
Han synger henrykt om?
O, en velkommen Feide!
Han synger uforsagt —
Du, hulde Musa, kom!

Siig mig, hvad skal hans Toner
Forherlige meer, end det,
Som altid er og var
Det Lifligste, Mænd og Koner
Henreves af med Ret?
Du, hulde Musa, svar!

Har du din Lyst af Trætten,
Der jøvner sig ved Daad
Imellem vrede Mænd? —
Grib, Digter, Bajonetten —
Er hendes vise Raad —
Og kast den feige Pen!

Den fine Kløgt, som veier,
I dybeste Respect,
Forsigtig og betids

Den rimelige Seier
Paa Alliancens Vægt?
Musen smiler spids.

Et Stænderraad, som pukker,
Og Mænd, hvis hele Haab
Er streng Oeconomi
Og Runkelroesukker? —
Du hører hendes Raab:
Ah, maa jeg være fri!

Det stille Liv paa Landet,
Hvor Alting er saa grønt,
Saa triveligt, saa drøit —?
Bedre, end meget Andet;
Al Ære værd, endskjøndt —
Musen gaber høit.

Den Fornemhed, som sætter
For os, hvad den har,
Et pragtfuldt Logie,
Et Bord med Herreretter
Og en høflig Passiar —?
Spiis — hvidsker hun — og ti!

Den kjække Fart paa Søen,
Ved Stjernernes Lys,
Til Stormens Basun —?

Ja -- siger Digtermøen --
Men, efter Havets Gys,
Fyld mig min Seng med Duun!

Den Ædelsteen, som blaaner
I Herskernes Krands,
Paa deres gyldne Stav,
Hvis Zittren endnu laaner
En Kammerjunker Glands? --
Hun tier som en Grav.

Den Dyd, hvorom man præker
-- Gud veed, om med Forstand --
Saa bredt og saa vidt;
Som gjør en Mand til en Qvæker,
Og en Kone til en Mand --?
Er ei Musens Appetit.

Den Evige, den Høie,
Langt over al Fornuft,
Som fylder intet Rum,
Som sees af intet Øie --?
Giv kun din Andagt Luft --
Knæl -- byder hun -- men stum.

Nei, Elskovssuk, som gløde,
For dem har Strengen Lyd;

Som Fugle til Skovens Bær.
Hold du dig til det Søde,
Som bliver, var og er —
Syng, Skjald, din Elskovs Fryd!
